

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/347/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

141/2018. (VI. 14.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ tartalommal 2018. július 13-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2018. június 14-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott ülésén hozott állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a 2017. július 7-ei elővezetésének módja (bilincs alkalmazása, valamint hozzátartozó és más személy értesítésének lehetősége) miatt 2017. július 13-án a Rendőrkapitányságon szóban panaszt terjesztett elő. A panaszt a Rendőrkapitányság rendőrei a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény 1. §-ának (4) bekezdése alapján jegyzőkönyvbe foglalták, majd azt a Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője 2017. július 18-ai keltezésű levelével továbbította a Testület felé.

I.

A panaszos előadta, hogy 2017. július 7-én 3 óra 30 perckor Sz. r. zls. és N. r. ftörm. rendőrök érkeztek lakhelyére abból a célból, hogy elővezessék a Bíróság 9 órakor tartandó tárgyalására, mint tanút. A panaszos elmondása szerint nem volt tudomása arról, hogy beidézték az aznapi tárgyalásra, mivel egy korábbi alkalommal számára kézbesített idézés tekintetében kimentette magát, több idézést azonban nem kapott.

---

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos – állítása szerint – az elővezetés tényét tudomásul vette, majd kért pár percet előkészülni. A panaszos sérelmezte, hogy indulás előtt bilincset helyeztek rá, annak ellenére, hogy csupán tanúként idézték a bíróságra, valamint semmilyen módon nem kívánta akadályozni az intézkedést. Az intézkedő rendőrök a rendőrsőn vezető szarát is a panaszosra helyezték, a panaszos elmondása szerint szükségtelenül.

A panaszost – mielőtt elindultak a Bíróságra – a Rendőrkapitányság előállító helyiségében helyezték el 4 óra 30 perc és 6 óra között, ezalatt a bilincs a panaszoson maradt. Végül a tárgyaláson való részvétel előtt, 9 óra 30 perckor került le a bilincs a kezéről.

A panaszos sérelmezte továbbá, hogy az intézkedés megkezdésekor telefonját kikapcsoltatták, ezért ügyvédjét értesíteni nem tudta.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos további rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

1) A Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele az alábbiakat tartalmazza:

A panaszos elővezetését a Járásbíróság rendelte el embercsempészség büntette miatt indult büntetőügyben. Ennek megfelelően a panaszost 2017. július 7-én 4 óra 40 perckor előállították a Rendőrkapitányságra, majd elővezették 9 órára a Járásbíróságra.

A panaszossal szemben bilincset 4 óra 40 perc és 9 óra közötti időtartamban alkalmaztak. Az intézkedő rendőrök a bilincs alkalmazásának okát az általuk készített jelentésben részletesen indokolták.

2) A Járásbíróság által kiadott elővezető parancs az Állásfoglalás II. rész 1) pontjában foglaltakhoz képest az alábbi többletinformációkat tartalmazza:

Embercsempészség büntette miatt indult büntetőügyben a Járásbíróság elrendelte a panaszos tárgyalóterembe történő elővezetését, kiemelve, hogy előállítása nem mellőzhető. A rendőri intézkedés (előállítás) szükségességének oka, hogy a panaszos a 2017. május 5-ére kitűzött tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, és elmaradását nem mentette ki.

3) Az elővezetés végrehajtásáról szóló jelentés az Állásfoglalás II. rész 1) és 2) pontjában foglaltakhoz képest az alábbi többletinformációkat tartalmazza:

A panaszost a vele szemben intézkedő rendőrök a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 34. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 33. §-ának (1) és (2) bekezdése megfelelően vezették elő.

Az elővezetés során a panaszost az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése szerint igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) alapján ruházatát átvizsgálták, az Rtv. 48. §-ának c) és d) pontjának megfelelően, az Rtv. 41. §-ának (4) bekezdés b) pontja szerint megbilincseltek.

Az elővezetés időtartamába be nem számítandó idő: 2017. július 7-én 4 óra 15 perctől 5 óráig tartó időszak.

A rendőri intézkedés során sérülés, illetve anyagi kár nem keletkezett.

A jelentés szerint a panaszos az elővezetés tényét ugyan tudomásul vette, azonban kijelentette, hogy nem megy az intézkedő rendőrökkel sehova. A panaszos viselkedése zavarttá és idegessé vált. Az intézkedő rendőrök a panaszost felhívták, hogy vegye magához a személyes okmányait, tegyen el pénzt és ásványvizet az elővezetés időtartama, és a Gy.-Sz. városok közötti nagyobb távolság miatt. Az intézkedő rendőr a körülményeket – a panaszos erős fizikumát, zavart és ideges viselkedését, a várhatóan több órát igénylő utazást, valamint a panaszos azon kijelentését, hogy nem kíván az intézkedő rendőrökkel menni – úgy értékelte, hogy szükséges a kezek előre bilincselése.

Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdésének megfelelően az elővezetett hozzátartozóját, a panaszos feleségét, az intézkedő rendőrök értesítették.

4) Az elővezetés végrehajtásáról szóló Jelentéshez kapcsolódó Parancsnoki Vélemény és Kivizsgálás szerint a panaszos elővezetése szakszerű volt, a vele szemben alkalmazott kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

5) A Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya vezetőjének a panasz kivizsgálása kapcsán írt tájékoztató levele az Állásfoglalás II. rész 1)-3) pontjaiban foglaltakhoz képest az alábbi többletinformációkat tartalmazza:

Az Rtv. indokolása szerint a bilincs a szökés és a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz, amelynek „alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható”. A tájékoztató levél szerint az intézkedő rendőrök indokoltan döntöttek a bilincs alkalmazása mellett, hiszen az előállított személy magatartása nem volt kiszámítható.

A vezetősár alkalmazásának oka – a tájékoztató levél szerint – a panaszos erős fizikuma, zavart és ideges viselkedése, a Gy.-Sz. útvonal hossza, valamint az volt, hogy a panaszos kijelentette, nem hajlandó a rendőrökkel menni.

A tájékoztató levél szerint a panaszost nem helyezték el a Rendőrkapitányság előállító helységében, mindössze annak előterében várakozott az intézkedő rendőrrel, amíg a szükséges iratokat kiállították.

Előállítás során az intézkedés alá vont személynek nincs módja, lehetősége telefon használatára. Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatok, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Az Rtv. 13. §-ának (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít – a tájékoztató levél szerint – a rendőrnek a telefon (mint az intézkedés eredményes végrehajtását esetlegesen akadályozó tárgy) elvételére, illetve a telefonálás korlátozására (hiszen, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel, nem kizárható, hogy ezzel veszélyezteti a rendőri intézkedés célját).

6) A Testület rendelkezésére bocsájtott egyéb dokumentumok (A Rendőrkapitányság vezetőjének kiegészítő tájékoztató levele, a költség megállapításáról szóló igazolás, a Testület

adatkérése alapján készült jelentés) az ügy szempontjából további releváns tényt nem tartalmaznak, így azok ismertetésétől a Testület eltekint.

III.

A panaszos sérelmezte, hogy vele szemben elővezetése során bilincset alkalmaztak, továbbá azt, hogy számára megtiltották, hogy mobiltelefonján értesítse ügyvédjét.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, valamint XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként a Rendőrkapitányság rendőreinek intézkedési kötelezettségét vizsgálta:

A panaszos elővezetését a Járásbíróság embercsempészés büntette miatt indult büntetőügyben rendelte el.

Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 2. és 19. pontjai alapján a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében elvégzi a részére törvényben vagy kormányrendeletben megállapított, valamint az Európai Unió kötelező jogi aktusából vagy nemzetközi szerződésből eredő egyéb feladatokat.

Az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az Rtv.-ben foglaltak figyelembevételével – engedelmességni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 69. §-ának (1) bekezdés b) pontja úgy rendelkezik, hogy ha a tanú idézés ellenére nem jelenik meg, és ezt előzetesen, mihelyt az akadály a tudomására jut, haladéktalanul, vagy ha ez már nem lehetséges, az akadály megszűnése után nyomban, alapos okkal nem igazolja, illetőleg az eljárási cselekményről engedély nélkül távozik, elővezetése rendelhető el. Ugyanezen törvény 162. §-a alapján az elővezetés személyi szabadságot korlátozó intézkedés annak érdekében, hogy az érintettet – a rendőrség közreműködésével – a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság elé állítsák, vagy biztosítsák az eljárási cselekményen, illetőleg a szakértői vizsgálaton való részvételét. A rendőr, illetőleg a nyomozó hatóság az érintett személyt az elővezetést elrendelő határozatban megjelölt helyre kíséri, ennek érdekében a reá irányadó törvény szerint szükség esetén kényszerít és más intézkedést alkalmazhat.

Az Rtv. 34. §-ának (1) bekezdése alapján a rendőr az elővezetést elrendelő határozatban vagy végzésben megjelölt személyt az abban megjelölt helyre kíséri vagy oda útba indítja.

A Szolgálati Szabályzat 33. §-ának (1) bekezdése szerint elővezetést jogszabályban erre felhatalmazott hatóságok határozata vagy végzése alapján lehet fogantatni.

A Testület megítélése szerint a Járásbíróság fent hivatkozott elővezetési parancsa alapján a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége keletkezett, jogszerűen kezdték meg

tehát a panaszos elővezetését az intézkedő rendőrök, így a személyi szabadságának korlátozása jogszerű volt.

2) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés körülményeit.

A panaszos sérelmezte, hogy vele szemben annak ellenére alkalmaztak bilincset, majd vezetőszarat, hogy tanúként idézték a bíróságra, és semmilyen módon nem kívánta akadályozni a rendőri intézkedést. Az intézkedő rendőrök ezzel szemben arra hivatkoztak, hogy a panaszos fizikuma, zavart és ideges viselkedése, a várhatóan több órát igénylő utazás, valamint a panaszos azon kijelentése, hogy nem kíván az intézkedő rendőrökkel menni, okkal vetette föl – az Rtv. 48. § c) és d) pontjai szerinti – az ellenszegülés, valamint a szökés lehetőségét. Hivatkozott a Rendőrkapitányság továbbá az Rtv. 48. §-ához fűzött igazságügyi miniszteri indoklására, amely szerint „a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás, önkárosítás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz. Ennélfogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet”.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdés második mondata kötelezi a rendőrséget, hogy intézkedései során tartsa tiszteletben és védelmezze az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 15. §-a úgy szól, hogy rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, ennek megfelelően több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Ennek megfelelően az Rtv. 16. §-a alapján rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

Az Rtv. fent hivatkozott rendelkezéseinek megfelelően a Szolgálati Szabályzat 39. §-ának (1) bekezdése határozza meg a kényszerítő eszközök alkalmazásának általános feltételeit: az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan (ún. fokozatosság elve).

Az Rtv. 48. §-a taxatív tartalmazza a bilincs alkalmazásának lehetséges indokait. Ezen szakasz szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére. Az Rtv. 61. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet – ha az eset körülményei lehetővé teszik – előzetesen figyelmeztetni kell.

A bilincselés szabályait a Szolgálati Szabályzat 41. §-a részletezi, annak (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának eseteit: a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja, c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, d) akinek a jogszerű

intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget, f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.

A Testület több ízben is rávilágított arra, hogy téves a rendőrség azon gyakorlata, hogy tényleges ellenszegülés hiányában, preventív jelleggel alkalmaz bilincset, a Szolgálati Szabályzat 39. §-ának (1) bekezdésében foglalt fokozatosság elvének figyelembe vétele nélkül. A Testület megítélése szerint a Rendőrkapitányság által hivatkozott Rtv. 48. §-ához fűzött miniszteri indokolás – figyelemmel arra, hogy az abban foglaltak nem tekinthetők jogi normaként, azok pusztán az adott rendelkezés értelmezését segítik elő – nem mentesítheti az intézkedő rendőroket a fokozatosság elvének jogszabályi követelménye alól. A Testület ennek keretében megjegyzi, hogy továbbra is problémát jelent, hogy a parancsnoki kivizsgálás és vélemény még mindig automatizmust mutat, a tényleges vizsgálat megtörténte nélkül minden intézkedést és kényszerítő eszközt jogszerűnek, illetve jogszerűnek és szakszerűnek találják.

A Kúria a Kfv.III.37.713/2015/5. ügyszámon hozott ítéletében a bilincs alkalmazása kapcsán kifejtette: „[...] mind a bírósági joggyakorlat (Kfv.III.37.025/2015/3., illetve Kfv.III.37.572/2015/5.), mind a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata (különösen a 20972/92. számú Raninen-ügy) szerint a bilincs használatának elrendelése kérdésében kétségtelenül az azt alkalmazni kívánó hatóság tagja széles mérlegelési jogkörében dönt, azonban a használat jogszerűsége kérdésében annak vizsgálatát írja elő, hogy az adott egyedi esetben fennálló körülmények mennyiben támasztják alá az intézkedést. Ennek kapcsán azt kell előtérbe helyezni, hogy van-e indok annak a feltételezésére, hogy a kényszerintézkedéssel, bilincseléssel érintett személy ellenáll, megszökik, sérülést, vagy kárt okoz, bizonyítékokat tüntet el. Ebben a körben nem elegendő csupán arra hivatkozni, hogy az adott személy szabadlábban történő védekezése esetére fennállna a szökésének veszélye, illetve arra, hogy azt bírósági határozat állapította meg, hanem azt kell indokolni, hogy az adott esetben a bilincs használatát milyen speciális és egyedi körülmények alapozhatják meg. [...] A bilincshasználat jogszerűségének vizsgálata az ügy egyedi körülményein kell, hogy alapuljon, értékelni kell, hogy a bilincs használatával érintett személyre, valamint az eljárási cselekményre tekintettel milyen speciális indoka van a fél bilincsben tartásának” [34,35,41].

A bilincs kizárólag az Rtv.-ben felsorolt esetekben alkalmazható. Tekintettel a bilincselés a személyi szabadságot, valamint a szabad mozgáshoz való jogot jelentősen korlátozza, a fentiek alapján különös súlyt kell fektetni az alkalmazás körülményeire. A Testület megítélése szerint az erős fizikum, a zavart és ideges viselkedés, az elővezetés időtartama, valamint a verbális ellenszegülés önmagában nem indokolja a bilincs alkalmazásának szükségességét abban az esetben, ha a fokozatosság elvét nem követik az intézkedő rendőrök, azaz nem kísérik meg a bilincseléshez képest enyhébb jogkorlátozást jelentő intézkedések alkalmazását. A Testület ugyanakkor megjegyzi, hogy nem tekinthet el a panaszosi beszámoló és a Rendőrkapitányság álláspontja között feszülő feloldhatatlan ellentmondásról, amely miatt az ügy pontos körülményei nem tisztázhatóak. Fontos ugyanakkor rögzíteni, hogy sem az elővezetés végrehajtásról szóló jelentés, sem a panasz benyújtása eredményeként született további dokumentumok nem tárgyalják kellő részletességgel és alaposággal a bilincselés körülményeit és okait.

Olyan magatartás kifejtéséről, amely alapján következtetni lehetett volna a panaszos szökési szándékra, sem a panaszos, sem a rendőrség előadásából a fentiekben foglaltak miatt nem következtethetett a Testület. Az ellenszegülés megtörése érdekében alkalmazott bilincselés esete sem forgott fenn jelen esetben, tekintettel arra, hogy a panaszos csak verbális ellenállást

tanúsított, tettelesen nem volt agresszív, erőszakos. A Testület nem kapott kellően megalapozott magyarázatot a bilincselés időtartamára, valamint a vezetősár alkalmazására sem.

A fenti adatok, jogszabályi rendelkezések és az ebből levont következtetések alapján a Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés, a vezetősár alkalmazása és annak időtartama nem volt kellően megalapozott, ezáltal pedig jogszerűtlen és aránytalan volt, amely sértette a panaszos emberi méltóságához való jogát.

3) A Testület vizsgálta a panaszos azon állítását, hogy számára megtiltották a telefonálás lehetőségét, arra hivatkozva, hogy fogvatartottként erre nincs lehetősége.

Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

Az Rtv. 18. §-ának (3) bekezdése alapján a fogvatartott jogait csak annyiban lehet korlátozni, amennyiben az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja.

A Rendőrkapitányság Testület részére rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján az előállítás során valóban megtiltották a panaszos számára, hogy telefonáljon, tekintettel arra, hogy amennyiben lehetőséget biztosítottak volna a panaszos számára mobiltelefonja használatára, az veszélyeztette volna az intézkedés eredményességét, célját.

A Rendőrkapitány érvelése a Testület megítélése szerint hibás, ugyanis a Rendőrkapitányság nem tilthatja meg a hozzátartozó vagy más személy értesítését általában minden előállítás során. A Testület álláspontja szerint minden esetben konkrét ügyre vonatkozóan indokolni kell a hozzátartozó vagy más személy értesítésének korlátozását, még azokban az esetekben is, amikor az intézkedő rendőrök az intézkedés alá vont személy helyett maguk értesítik a megjelölt hozzátartozót vagy más személyt. A korlátozás tehát soha nem lehet mérlegelés nélküli, automatikus mozzanat.

A Testület rendelkezésére álló információk alapján a Rendőrkapitányság nem adott magyarázatot arra, hogy konkrét ügyben miért veszélyeztette az intézkedés célját (a Járásbíróságra való elővezetés) a hozzátartozó vagy más személy értesítése, vagy a panaszos miért nem volt olyan helyzetben, hogy az értesítést helyette csak az intézkedő rendőrök tehették meg. A hivatkozott törvényi rendelkezés értelmezéséből nem következik, hogy az előállítás során kizárólag a Rendőrkapitányság értesítheti az intézkedés alá vont személy hozzátartozóját vagy más személyt, sőt a hivatkozott Rtv. 18. §-ának (1) bekezdés második mondatából az következik, hogy főszabály szerint az értesítést az intézkedés alá vont személy maga teheti meg.

A Testület rendelkezésére álló információk szerint a Rendőrkapitányság ugyan értesítette a panaszos hozzátartozóját, ugyanakkor a panaszos elmondása szerint ő az ügyvédjét szerette volna értesíteni. E tekintetben nem tisztázható, hogy a panaszos az elővezetés során pontosan mely személy értesítését kérte a panaszos.

A Testület, mérlegelve azt, hogy a panaszost az intézkedő rendőrök megfelelő indokolás nélkül korlátozták a hozzátartozó vagy más személy értesítéséhez való jogában, ugyanakkor végső soron a panaszos hozzátartozóját a Rendőrkapitányság értesítette, úgy ítélte meg, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való alkotmányos joga csekély mértékben sérült.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a konkrét ügyben megfelelő joggal vezették elő az intézkedő rendőrök a panaszost a Járásbíróságra, így e tekintetben jogszerűen korlátozták az ő személyi szabadságát, ugyanakkor – a rendelkezésre álló információk alapján – szükségtelenül és aránytalanul hosszú ideig alkalmaztak bilincset a panaszossal szemben, amelynek következtében sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga. A hozzátartozó vagy más személy értesítéséhez való jog kellően nem megalapozott korlátozása csekély mértékben sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

Tekintettel arra, hogy a Testület súlyos alapjogsérelmet állapított meg a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján – az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2018. június 14.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTÉSTÜLET